

Publicerad 2009-03-17 13:47 av Tårta

Ibland.

Distans

Det ligger en dunkel ångestyta runt mitt inomdöme

Varje tanke som rör vid den sticks

Jag är fångad i melankoli

Det är vad som händer när mitt jag vill ägna sig åt filosofi men inte erhåller möjligheten

Ångest

Varje tanke som utmanar den svider, stöts bort

På det viset är jag fångad

I dunkel melankoli

Kommer någonting att ändra på sig? Någonsin?

Ovissheten är mer ett hot än hopp och tröst

Jag känner mig på andra sidan tillvaron

Med en barriär av trögflytande likgiltighet

Mellan mig

Och konversation

Ingenting av värde i civilisationens ögon når fram till mitt intresse

Jag är naken i mitt skal

Blottad onormalitet

Folk får tro vad dom vill

Jag är i alla fall inte i behov just nu

För det är faktiskt så, att ingen förstår

Jag är ensam i mitt skal

Med blottade svårigheter för samexistens

Bakom apatins tomma uttryck rör sig irritation

Ni lever i lögn, allihop

Även jag

Paradoxen höjer rösten i mitt huvud

Varför varför

Av vilken svåråtkomlig anledning

Sticker det i mig

Men inte i er

Och en sorg

Över att vara ensam i mitt intellekt

Eller vansinne

Är rotad i relationen mellan mig och mänskligheten

Lämna mig ifred
Förklara för mig
Den som vet
Vad fan är det här?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tårta med Poeter.se id #27943 innehar upphovsrätten